

GEORGE R.R. MARTIN

GARDNER DOZOIS & DANIEL ABRAHAM

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Από τον συγγραφέα του Game of Thrones

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ένα

Ο Ραμόν Εσπέχο τέντωσε το πιγούνι του προκαλώντας τον αντίπαλο να χτυπήσει. Στο στενό δρομάκι ανάμεσα στις πίσω όψεις των κτιρίων οι θαμώνες του μπαρ Ελ Ρέι σχημάτισαν κύκλο, κολλητά ο ένας δίπλα στον άλλον, θέλοντας και να είναι κοντά ώστε να βλέπουν αλλά και να μπορούν να αποσυρθούν σε απόσταση ασφαλείας. Οι φωνές τους ήταν ένα κράμα από ιαχές που παρακινούσαν τους δύο αντίπαλους να πιαστούν στα χέρια και από αδύναμες, ανειλικρινείς προτροπές να δώσουν τόπο στην οργή. Ο μεγαλόσωμος άντρας, που χοροπηδούσε επιτόπου κουνώντας το χέρι σε όσους στέκονταν απέναντί του στον στενό κύκλο, ήταν λευκός, Ευρωπαίος, με μάγουλα κόκκινα από το πιετό και μαλακά απαίδευτα χέρια σφιγμένα σε γροθιές. Ήταν ψηλότερος από τον Ραμόν, τα χέρια του έφταναν μακρύτερα. Έβλεπε τα μάτια του Ευρωπαίου να πετάγονται νευρικά τριγύρω, τρομαγμένα τόσο από το πλήθος όσο και από τον Ραμόν.

«Εμπρός, πεντέχο» είπε ο Ραμόν με ένα σκληρό χαμόγελο. Σήκωσε τα χέρια του, ανοιχτά, σαν να ήταν έτοιμος να αγκαλιάσει τον αντίπαλο. «Ήθελες δύναμη. Έλα να πάρεις μια γεύση».

Η φωτεινή επιγραφή του μπαρ άλλαξε συνεχώς χρώματα και έκανε διαδοχικά τη νύχτα μπλε, κόκκινη, σκουροκίτρινη και πάλι από την αρχή. Ο μαύρος ουρανός ψηλά λαμπύριζε από μυριάδες άστρα, πολύ κοντινά και πολύ λαμπερά για να τα σκεπάσουν οι ανταύγειες των φώτων της Ντιέγκοταουν.

Ανάμεσά τους, ο Πέτρινος Άνθρωπος, ένα μοναχικό άστρο, το τελευταίο του αστερισμού, κοίταζε σταθερά τους αντίπαλους που ζύγωναν ο ένας τον άλλον, λάμποντας απειλητικά σαν πυρωμένο κάρβουνο, σαν μάτι που έβλεπε και τους παρακινούσε.

«Αυτό θα έπρεπε να κάνω, λιγδιάρη!» είπε περιφρονητικά ο Ευρωπαίος. «Θα έπρεπε να σου κόψω τον κώλο, μισοριζιά!»

Ο Ραμόν απλώς γύμνωσε τα δόντια του και του έγενψε να πλησιάσει. Ο Ευρωπαίος ήθελε να τον παρασύρει ξανά σε λογομαχία, αλλά ήταν πολύ αργά πια γι' αυτό. Οι φωνές του πλήθους είχαν γίνει ενιαίες, ένα βροντερό βουητό καταρράχτη. Ο Ευρωπαίος κινήθηκε πρώτος, άγαρμπα, σαν δέντρο που πέφτει, και το μακρύ αριστερό χέρι του έσκισε αργά τον αέρα σαν να περνούσε μέσα από μελάσα. Ο Ραμόν απέφυγε τη γροθιά με ένα πλάγιο βήμα, αφήνοντας συγχρόνως τον βαρυντικό σουγιά να γλιστρήσει από το μανίκι του στην παλάμη. Τίναξε τη λεπίδα με την ίδια κίνηση που έφερε τη γροθιά του στην κοιλιά του μεγαλόσωμου άντρα.

Μια σχεδόν κωμική έκφραση κατάπληξης σχηματίστηκε στο πρόσωπο του Ευρωπαίου. Η ανάσα που βγήκε από τα χείλη του ήταν ένα δυνατό *ωκ!*

Ο Ραμόν τον κάρφωσε άλλες δύο φορές· γρήγορα, δυνατά, στρίβοντας το λεπίδι για σιγουριά. Ήταν τόσο κοντά, που μύριζε τη γαργαλιστική λουλουδάτη κολόνια του τύπου, ένιω-

θε πάνω στο πρόσωπό του τη λαχανιασμένη ανάσα που μύριζε γλυκόριζα. Το πλήθος βουβάθηκε καθώς ο ψηλός Ευρωπαίος έπεσε αργά, πρώτα στα γόνατα κι ύστερα καθιστός με τα πόδια απλωμένα μπροστά πάνω στη βρομερή λάσπη του δρόμου. Τα μεγάλα μαλακά χέρια του άνοιγαν και έκλειναν χωρίς σκοπό και ήταν καλυμμένα από αίμα, αίμα που αρχικά φάνηκε ασπριδερό κάτω από το κόκκινο φως της φωτεινής επιγραφής κι ύστερα μαύρο, όταν το φως της επιγραφής έγινε μπλε.

Το στόμα του Ευρωπαίου έχασκε ανοιχτό, αίμα ανάβλυζε κατά ριπές μέσα από τα δόντια του. Αργά, πολύ αργά, σαν να έπαιζε μια σκηνή σε αργή κίνηση, ο άντρας έγειρε στο πλάι και έπεσε στο χώμα. Κλότσησε μερικές φορές τη λάσπη με τις φτέρνες. Έμεινε ακίνητος.

Κάποιος από το πλήθος, κατάπληκτος, έντρομος, πέταξε μια χυδαία βλαστήμια.

Η άγρια ευχαρίστηση της αυτοδικαίωσης που είχε νιώσει ο Ραμόν ξεθώριασε. Κοίταξε τα πρόσωπα των συγκεντρωμένων – μάτια γουρλωμένα, στόματα που σχημάτιζαν μικρά ολοστρόγυλα όμικρον. Το αλκοόλ στο αίμα του υποχώρησε, η νηφαλιότητα πήρε την πρώτη θέση στο μυαλό του. Τον τύλιξε ένα στενάχωρο συναίσθημα προδοσίας – αυτοί οι άνθρωποι τον παρακινούσαν, ενθάρρυναν τον καβγά. Και τώρα τον εγκατέλειπαν επειδή είχε βγει νικητής!

«Τι;» φώναξε ο Ραμόν στους πελάτες του Ελ Ρέι. «Ακούσατε τι έλεγε! Είδατε τι έκανε!»

Αλλά το δρομάκι άδειαζε. Ακόμα και η γυναίκα που ήταν με τον Ευρωπαίο, αυτή που τα είχε ξεκινήσει όλα, είχε φύγει. Ο Μικέλ Ιμπραΐμ, ο μπάρμαν του Ελ Ρέι, ερχόταν με βαριά βήματα προς το μέρος του Ραμόν και το φαρδύ αρκουδίσιο

πρόσωπό του ήταν η εικόνα της υπομονετικής, στωικής στενοχωρίας. Άπλωσε τη χερούκλα του. Ο Ραμόν τέντωσε πάλι προκλητικά το πιγούνι του, φούσκωσε και το στήθος του, σαν να τον είχε προσβάλει η χειρονομία του Μικέλ. Ο μπάρμαν απλώς αναστέναξε, κούνησε αργά το κεφάλι του πέρα δώθε και του έκανε νόημα με τα δύο δάχτυλα σαν να έλεγε *δώς' το μου*. Ο Ραμόν σούφρωσε τα χείλη του, μισογύρισε την πλάτη του και τελικά κοπάνησε τη λαβή του σουγιά στην απλωμένη παλάμη του μπάρμαν.

«Έρχεται η αστυνομία» τον προειδοποίησε ο Μικέλ. «Πήγαινε σπίτι σου, Ραμόν».

«Είδες τι έγινε» είπε ο Ραμόν.

«Όχι, δεν ήμουν εδώ όταν έγινε. Και δεν ήσουν ούτε *εσύ*, εντάξει; Φεύγα τώρα. Και κράτα το στόμα σου κλειστό».

Ο Ραμόν έφτυσε στη λάσπη και έφυγε μέσα στη νύχτα με γοργά θυμωμένα βήματα. Μόνο όταν άρχισε να βαδίζει κατάλαβε πόσο μεθυσμένος ήταν. Στο κανάλι, μετά την πλατεία, κάθισε ανακούρκουδα ακουμπώντας την πλάτη του σ' ένα δέντρο και περίμενε μέχρι να σιγουρευτεί ότι μπορούσε να περπατήσει χωρίς να τρεκλίζει. Γύρω του η Ντιέγκοταουν ξόδευε το βδομαδιατικό της σε αλκοόλ, καάφα κιγίτ και πληρωμένο σεξ. Ζωηρή χορευτική μουσική ακουγόταν από τα πλωτά σπίτια των τοιγγάνων στο κανάλι· γοργό, γιορτινό ακορντεόν και μαζί τρομπέτες, μεταλλικά τύμπανα και φωνές γλεντοκόπων.

Κάπου μέσα στο σκοτάδι έκρωςε θρηνητικά ένας δεκαπτερυγος, ένα «πουλί» που στην πραγματικότητα ήταν ιπτάμενη σαύρα και η φωνή του θύμιζε ανατριχιαστικά θρήνο απελπισμένης γυναίκας – πράγμα που είχε κάνει τους δεισιδαίμονες Μεξικανούς χωρικούς, οι οποίοι αποτελούσαν ένα μεγάλο πο-

σοστό του πληθυσμού της αποικίας, να λένε ότι η Λα Γιορόνα, η Κλαίουσα Γυναίκα, είχε έρθει κι αυτή μαζί τους από το Μεξικό, είχε διασχίσει τα αστέρια και τώρα περιπλανιόταν τις νύχτες σ' αυτόν τον καινούργιο πλανήτη, θρηνώντας όχι μόνο όλα τα παιδιά που είχαν χαθεί πίσω στη Γη αλλά και όλους όσοι θα πέθαιναν σ' ετούτον τον σκληρό καινούργιο κόσμο.

Ο Ραμόν, φυσικά, δεν τις πίστευε αυτές τις βλακείες. Παρ' όλα αυτά, όταν το στοιχειωμένο κλάμα του πουλιού υψώθηκε σε ένα σπαραχτικό κρεσέντο, άθελά του ανατρίχιασε.

Τώρα που είχε απομείνει μόνος, μετάνιωνε που είχε μαχαιρώσει τον Ευρωπαίο· δεν έφτανε να του ρίξει απλώς κάμποσες γερές, να τον εξευτελίσει, να τον κάνει να κλαψουρίζει σαν γυναικούλα; Αλλά όταν έπινε και θύμωνε με κάτι, πάντα το παραξήλωνε. Δεν έπρεπε να είχε πει τόσο πολύ, κάθε φορά που ανακατευόταν με ανθρώπους αυτά πάθαινε. Κάθε φορά που βρισκόταν στην πόλη ξεκινούσε τη βραδιά του με ένα σφίξιμο στο στομάχι και, αφού έπινε αρκετά για να λυθεί ο κόμπος, πάντοτε βρισκόταν κάποιος που κάτι θα έλεγε ή θα έκανε κάτι και θα τον εξαγρίωνε. Οι καβγάδες του δεν κατέληγαν πάντα σε μαχαιρώματα, αλλά σπανίως είχαν καλή κατάληξη. Δεν το επιδίωκε, αλλά ούτε και ντρεπόταν γι' αυτό. Στο κάτω κάτω της γραφής, ήταν σκληρός άντρας – ένας ανεξάρτητος επαγγελματίας ανιχνευτής κοιτασμάτων, σε μια άγρια συνοριακή αποικία, που ακόμη δεν είχε συμπληρώσει καλά καλά ούτε μια γενιά από την ίδρυσή της. Μα τον Θεό, ο Ραμόν Εσπέχο ήταν σκληρός άντρας! Έπινε άγρια, πάλευε άγρια και πηδούσε τη φιλενάδα του τόσο άγρια όσο πάλευε. Κι όποιου δεν του άρεσε, καλά θα έκανε να κρατήσει τη γαμημένη γνώμη του για τον εαυτό του!

Μια οικογένεια τάπανος –μικρά αμφίβια που έμοιαζαν με ρακούν, αλλά με λέπια σαν αγκάθια σκαντζόχοιρου– βγήκαν από το νερό, περιεργάστηκαν τον Ραμόν με τα μαύρα γυαλιστερά μάτια τους και πήραν τον δρόμο προς την πλατεία, όπου θα έψαχναν για τροφή στα πεταμένα αποφάγια και στα σκουπίδια της μέρας. Ο Ραμόν τα παρακολούθησε να περνάνε, αφήνοντας πίσω τους στυλπνά μαύρα ίχνη νερού από το κανάλι, κι ύστερα αναστέναξε, στηρίχτηκε στα χέρια του και σηκώθηκε.

Το διαμέρισμα της Έλενα ήταν κάπου μέσα στον λαβύρινθο των στενών γύρω από το Παλάτι του Κυβερνήτη. Στο ισόγειο στεγαζόταν ένα κρεοπωλείο και ο αέρας που έμπαινε από το πίσω παράθυρο συχνά βρομούσε χαλασμένα εντόσθια. Ο Ραμόν σκέφτηκε να πάει να κοιμηθεί στο βαν του, αλλά ένιωθε βρόμικος και εξαντλημένος. Ήθελε ένα ντους, μια μπίρα και κάτι να βάλει στο στομάχι του για να πάψει να γουργουρίζει. Ανέβηκε αργά τη σκάλα προσπαθώντας να μην ακουστεί, αλλά τα παράθυρα της Έλενα ήταν φωτισμένα. Ένα διαστημικό λεωφορείο απογειωνόταν από το κοσμοδρόμιο πέρα μακριά στον βορρά, με τα μπλε και κόκκινα φώτα πορείας του να λάμπουν ζωηρά καθώς ανέβαινε προς τα αστέρια. Ο Ραμόν προσπάθησε να συγχρονίσει το άνοιγμα και το τρίξιμο της πόρτας με το μπουμπουνητό της απογείωσης του διαστημικού λεωφορείου. Αποδείχτηκε μάταιο.

«Πού *σκατά* ήσουν;» του φώναξε η Έλενα με το που μπήκε. Φορούσε λεπτό βαμβακερό φουστάνι που είχε έναν λεκέ στο μανίκι. Τα μαλλιά της ήταν πιασμένα πίσω, σε έναν κότσο πιο μαύρο κι από τον ουρανό. Έδειχνε τα δόντια της, με θυμό, τόσο που το στόμα της ήταν σχεδόν τετράγωνο. Ο Ραμόν

έκλεισε την πόρτα πίσω του και η Έλενα άφησε ένα πνιχτό επιφώνημα. Η έκφρασή της άλλαξε, χάθηκε μονομιás ο θυμός. Ο Ραμόν ακολούθησε τη ματιά της κάτω από το δεξί πλευρό του. Το αίμα του Ευρωπαίου είχε μουσκέψει το πλάι του πουκαμίσου του και το ένα μπατζάκι. Σήκωσε αδιάφορα τους ώμους του.

«Πρέπει να κάψουμε τα ρούχα μου» είπε.

«Είσαι καλά, μι ίχο; Τι έγινε;»

Δεν του άρεσε να τον λέει έτσι. Δεν ήταν το αγοράκι κανενός. Αλλά ήταν καλύτερο απ' το να τσακωθούν, γι' αυτό χαμογέλασε και άρχισε να λύνει τη ζώνη του.

«Καλά είμαι» απάντησε. «Ο άλλος καμπρόν έπαθε τα χειρότερα!»

«Η αστυνομία... η αστυνομία θα...;»

«Μάλλον όχι» είπε ο Ραμόν αφήνοντας το παντελόνι του να πέσει γύρω από τα γόνατά του. Τράβηξε το πουκάμισό του πάνω από το κεφάλι και το έβγαλε. «Όμως αυτά πρέπει να καούν».

Η Έλενα δεν έκανε άλλες ερωτήσεις, μόνο πήγε τα ρούχα του στον κοινόχρηστο αποτεφρωτή της πολυκατοικίας, ενώ ο Ραμόν μπήκε να κάνει ντους. Από την ψηφιακή ένδειξη στον καθρέφτη του μπάνιου υπολόγισε ότι ήθελε ακόμη τρεις με τέσσερις ώρες να ξημερώσει. Στάθηκε κάτω από το ζεστό νερό που έπεφτε με πίεση στο κορμί του και κοίταξε σκεφτικός τα σημάδια του: τη φαρδιά ασπριδερή ουλή στην κοιλιά, εκεί που ο Μάρτιν Κασάους τον είχε χαρακώσει με έναν σιδερένιο γάντζο· το άσχημο γρομπαλάκι κοντά στον δεξιό αγκώνα του, εκεί όπου ένα μεθυσμένο κάθαρμα λίγο έλειψε να του θερίσει το κόκαλο με μια ματσέτα. Όλα παλιά σημάδια. Μερικά πα-

λιότερα από άλλα. Δεν τον ενοχλούσαν· αντιθέτως, του άρεσαν. Τον έκαναν να φαίνεται δυνατός. Σκληρός άντρας.

Όταν βγήκε από το ντους, είδε την Έλενα να στέκεται στο πίσω παράθυρο με τα χέρια σταυρωμένα κάτω από το στήθος της. Όταν στράφηκε προς το μέρος του, ο Ραμόν ήταν προετοιμασμένος να δεχτεί τα πυρά της οργής της. Αντί γι' αυτό, τα χείλη της ήταν σουφρωμένα σαν μπουμπουκάκι ροζ τριανταφυλλιάς, τα μάτια της ορθάνοιχτα και μεγάλα. Και η φωνή της σαν μικρού κοριτσιού· ακόμα χειρότερα, σαν γυναίκας που παριστάνει το κοριτσάκι.

«Φοβήθηκα για σένα» του είπε.

«Ποτέ να μη φοβάσαι» είπε ο Ραμόν. «Είμαι σκληρόπετσος».

«Μα είσαι μόνος σου» είπε η Έλενα. «Τον Τομάς Μαρτίνες τον σκότωσαν οχτώ άντρες. Έπεσαν πάνω του όπως έβγαινε από το σπίτι της φιλενάδας του και...»

«Ο Τομάς ήταν φλώρος» είπε ο Ραμόν με μια περιφρονητική κίνηση του χεριού, σαν να έλεγε πως ένας *αληθινός* άντρας πρέπει να μπορεί να αντιμετωπίσει μόνος του και τους οχτώ μπράβους που έχει στείλει κάποιος για να τον καθαρίσουν. Τα χείλη της Έλενα σχημάτισαν ένα χαμόγελο κι ύστερα άρχισε να βαδίζει προς το μέρος του προβάλλοντας τους γοφούς της σε κάθε βήμα, σαν να ερχόταν το πράμα της προς το μέρος του και το υπόλοιπο κορμί της απλώς να ακολουθούσε. Θα μπορούσε να είχε συμβεί το ανάποδο, σίγουρα. Το ίδιο άνετα θα μπορούσαν να περάσουν κι αυτή τη νύχτα όπως πάρα πολλές άλλες, βρίζοντας και κατηγορώντας ο ένας τον άλλον, πετώντας πράγματα, και στο τέλος να έρθουν στα χέρια. Αλλά και πάλι θα κατέληγαν στο κρεβάτι, και ο Ραμόν, με τόση κούραση που είχε, χάρηκε πραγματικά που απόψε τουλάχιστον

θα περνούσαν κατευθείαν στο πήδημα και στον ύπνο και θα ξεχνούσαν αυτή την άδεια, χαμένη μέρα που μόλις είχε τελειώσει. Η Έλενα έβγαλε το φουστάνι της. Ο Ραμόν αγκάλιασε το γνώριμο ζεστό κορμί. Βαριά μυρωδιά από χυμένο αίμα ανέβαινε από το κρεοπωλείο στον από κάτω όροφο – μια από τις άσχημες οσμές της Γης και της ανθρωπότητας που τους είχαν ακολουθήσει και στο διάστημα.

Αργότερα, ο Ραμόν έμεινε ανάσκελα στο κρεβάτι, εξουθενωμένος. Ακούστηκε άλλο ένα διαστημικό λεωφορείο να απογειώνεται. Συνήθως σπάνια έφευγε πάνω από ένα τον μήνα. Αλλά σύντομα θα έρχονταν στον πλανήτη τα Ινάι, νωρίτερα από το αναμενόμενο, και η πλατφόρμα πάνω από την Ντιέγκοταουν έπρεπε να είναι κατάλληλα προετοιμασμένη ώστε να υποδεχτεί με τιμές τα μεγάλα διαστημόπλοια με τα άγνωστα εξώκοσμα φορτία τους.

Εδώ και πολλές γενεές, η ανθρωπότητα είχε βγει από τα βαρυντικά πηγάδια της Γης, του Άρη και της Ευρώπης και είχε ανεβεί στα αστέρια με όνειρα κατακτήσεων. Η ανθρωπότητα φιλοδοξούσε να σπείρει στο σύμπαν τον σπόρο της, σαν γιος υψηλού συμβούλου σε μπορντέλο του λιμανιού, αλλά την περίμενε μια μεγάλη απογοήτευση. Το σύμπαν ήταν κατειλημμένο. Άλλες φυλές ταξιδευτών των άστρων είχαν προηγηθεί.

Τα όνειρα της κοσμοκρατορίας υποβαθμίστηκαν σε όνειρα πλουτισμού. Τα όνειρα πλουτισμού ξέφτισαν σε ένα αίσθημα ταπείνωσης, ντροπής και δέους. Περισσότερο κι από τις σπουδαίες, αινιγματικές τεχνολογίες των Ασημένιων Ινάι και των Τούρου, εκείνο που τους υπέταξε τελικά ήταν η ίδια η φύση του διαστήματος, όπως είχε υποτάξει και κάθε άλλη φυλή αστρικών ταξιδευτών. Το απέραντο σκοτάδι ήταν πολύ μεγά-

λο. *Ασύλληπτα* μεγάλο. Η επικοινωνία με την ταχύτητα του φωτός ήταν τόσο αργή, που δεν ήταν καν επικοινωνία. Η διακυβέρνηση ήταν αδύνατη. Ο νόμος ως έννοια, πέρα από τα στενά τοπικά όρια επιβολής του, ήταν απλώς ένα αστείο. Τα ακριτικά φυλάκια της Εμπορικής Συμμαχίας στην οποία η ανθρωπότητα είχε «πεισθεί» από τα Ασημένια Ινάι να συμμετάσχει (με την ίδια λογική που τα πολεμικά αεροπλάνα του Ναύαρχου Πέρι είχαν «πείσει» την Ιαπωνία να ανοίξει τα σύνορά της στο εμπόριο) ήταν τόσο διάσπαρτα και απομακρυσμένα, που μερικά απ' αυτά έχαναν επαφή επί γενεές, ενώ άλλα χάνονταν και ξεχνιούνταν ή έμπαιναν στο πρόγραμμα «θεμάτων προς αντιμετώπιση» κάποιου γραφειοκράτη, προκειμένου να αντιμετωπιστούν σε κάποια από τις επόμενες γενεές, από κάποιον άλλον γραφειοκράτη που δεν είχε γεννηθεί ακόμη.

Η επιβολή κυριαρχίας –πόσο μάλλον συνοχής– σε αυτή την αχανή απεραντοσύνη της Νύχτας έμοιαζε εφικτή μόνο με την επαρχιώτικη στενομυαλιά που σου επιβάλλει η θεώρηση του σύμπαντος από τον πάτο ενός βαρυτικού πηγαδιού. Με το που έβγαινες ψηλά στ' αστέρια, έβλεπες πώς είχαν τα πράγματα.

Καμία συμπαντική φυλή δεν είχε μπορέσει να υπερβεί την απόσταση, γι' αυτό είχαν μοχθήσει και καταφέρει να υπερβούν τον χρόνο. Και έτσι μπόρεσε και η ανθρωπότητα να βρει επίτελους κι αυτή μια γωνίτσα στο πυκνοκατοικημένο, χαστικό σκοτάδι του σύμπαντος. Τα Ινάι και τα Τούρου είδαν την καταστροφή που είχε επιφέρει η φυλή των ανθρώπων στο δικό της περιβάλλον, την εγγενή τάση των ανθρώπων για αλλαγή και έλεγχο αλλά και την ακραία ανικανότητά τους να προβλέψουν τις συνέπειες, και το θεώρησαν μάλλον πλεονέ-

κτημα παρά ελάττωμα. Τα μεγάλα μυαλά, ανθρώπινα και εξωγήινα, ύστερα από πολλές διαβουλεύσεις που προχωρούσαν με ρυθμό παγετώνα, έφτασαν σε μία συμφωνία. Όπου υπήρχαν άδειοι πλανήτες, με άγρια χλωρίδα και άγνωστη πανίδα, αχαρτογράφητοι, άβολοι και επικίνδυνοι, εκεί θα στέλνονταν οι άνθρωποι. Και στις δύσκολες δεκαετίες ή και αιώνες που θα χρειάζονταν μέχρι να δαμάσουν, να υποτάξουν και να καταπατήσουν τα όποια θαύματα ή κινδύνους είχε δημιουργήσει εκεί η εξέλιξη των ειδών, τα διαστημόπλοια των Ασημένιων Ινάι, των Σάιαν, των Τούρου και όποιας άλλης από τις μεγάλες συμπαντικές φυλές θα τύχαινε να περάσουν από την αποικία θα συνέχιζαν να λειτουργούν ως τα μόνα εμπορικά και μεταφορικά μέσα, όπως και τα παλιά χρόνια, όταν η ανθρωπότητα άρχισε να αυτοεξορίζεται από τα ασημαντα νησάκια και λοφάκια της Γης.

Η αποικία του Σάο Πάουλο κόντευε να μπει στη δεύτερη γενιά της. Ζούσαν ακόμη γυναίκες που θυμούνταν την αρχική κάθοδο στον ανέγγιχτο νέο κόσμο. Ντιέγκοταουν, Νουέβο Ζανέιρο, Σαν Εστέμπαν, Αμαδόρα, Μικρός Σκύλος, Άλμα του Βιολιστή· οι πόλεις του νότου είχαν ανθίσει και εξαπλωθεί έκτοτε σαν μούχλα σε τρυβλίο Πέτρι. Πολλοί άνθρωποι είχαν πεθάνει από ύπουλες τοξίνες στα ντόπια βρώσιμα υλικά. Πολλοί είχαν συναπαντηθεί με τις μεγάλες αιλουροειδείς σαύρες—που σύντομα τις ονόμασαν τσουπακάμπρα, από το μυθικό θηρίο της Παλιάς Γης που ρουφούσε το αίμα των κατοικιών—, ζώα τρομακτικά αλλά κοντά, στην κορυφή της τροφικής αλυσίδας του πλανήτη, και είχαν χάσει τη ζωή τους. Αλλά άνθρωποι. Όχι τα Ασημένια Ινάι, με τα μάτια-στρείδια. Ούτε τα Τούρου, τα γυάλινα έντομα.

Αυτή τη φορά, τα μεγάλα διαστημόπλοια έρχονταν νωρίτερα απ' ό,τι είχε προγραμματιστεί. Κατάφορτα, υπέθεταν όλοι, με καινούργια μηχανικά εφόδια και ανθρώπους από άλλες αποικίες που έλπιζαν να βρουν κι αυτοί στον Σάο Πάουλο μια γωνιά για να ζήσουν. Και το αντίστροφο, τα διαστημόπλοια ήταν μια ευκαιρία για όσους ήθελαν να δραπετεύσουν, για όσους ο Σάο Πάουλο είχε γίνει σαν φυλακή. Πολλοί είχαν ρωτήσει τον Ραμόν αν σκόπευε να φύγει για έξω, για πάνω, για το διάστημα, αλλά είχαν καταλάβει λάθος. Είχε *πάει* στο διάστημα. Και είχε έρθει *εδώ*. Το μόνο δέλεαρ για να ξαναφύγει θα ήταν η πιθανότητα να πάει σε κάποιο μέρος όπου ζούσαν ακόμα λιγότεροι άνθρωποι, μια πιθανότητα ανύπαρκτη. Όσο κι αν δεν μπορούσε να ενταχθεί στον Σάο Πάουλο, του ήταν αδύνατον να φανταστεί λιγότερο απεχθή κατάσταση στο σύμπαν.

Δεν θυμόταν να τον παίρνει ο ύπνος, αλλά όταν ξύπνησε ήταν αργά το πρωί και ο ήλιος που έμπαινε από το παράθυρο έπεφτε πάνω στο πρόσωπό του. Άκουσε την Έλενα να σιγοτραγουδάει στο διπλανό δωμάτιο κάνοντας τις συνηθισμένες πρωινές δουλειές της. *Βούλωσ' το, σκύλα*, σκέφτηκε ο Ραμόν, και μόρφασε από την πρώτη σουβλιά πονοκέφαλου. Η Έλενα δεν είχε καλή φωνή – κάθε φάλτσα νότα που έβγαине από το στόμα της του τρυπούσε το κρανίο. Ο Ραμόν έμεινε ξαπλωμένος για κάμποση ώρα, προσπαθώντας να βυθιστεί ξανά στη λήθη του ύπνου, μακριά απ' αυτή την πόλη, απ' αυτή την εκνευριστική φωνή, απ' αυτή τη γυναίκα, απ' αυτή τη χρονική στιγμή. Ύστερα, ένα δυνατό τοιτοίρισμα έπνιξε το σιγανό τραγούδι και, στιγμές αργότερα, έντονη μυρωδιά από σκόρδο, τηγανητό λουκάνικο και τοιγαρισμένο κρεμμύδι γέμισε το δωμάτιο.

Ο Ραμόν αισθάνθηκε ξαφνικά πόσο άδειο ήταν το στομάχι του. Ανασηκώθηκε στον αγκώνα του μ' ένα στεναγμό, κατέβασε τα μουδιασμένα από τον ύπνο πόδια του στο πάτωμα και, σκοντάφτοντας εδώ κι εκεί, έφτασε μέχρι την πόρτα.

«Τα χάλια σου έχεις!» είπε η Έλενα. «Απορώ γιατί σε έμπασα στο σπίτι μου. Μη! Μην το αγγίζεις! Είναι *δικό μου* το φαγητό. Τράβα να δουλέψεις να κερδίσεις το δικό σου!»

Ο Ραμόν άρχισε να πετάει το καυτό λουκάνικο από το ένα χέρι του στο άλλο μέχρι που κρύωσε αρκετά ώστε να κόψει μια δαγκωνιά.

«Δουλεύω πενήντα ώρες την εβδομάδα για να εξασφαλίσω την πίστωση. Κι *εσύ* τι κάνεις, μου λες;» του φώναξε η Έλενα. «Κοπροσκυλιάζεις στο τρένο σιμαρόν κι όταν γυρίζεις στην πόλη όλα όσα έβγαλες τα χαλάς στο πιωτό. Ούτε δικό σου κρεβάτι δεν έχεις!»

«Έχεις καφέ;» ρώτησε ο Ραμόν. Η Έλενα έδειξε με το πιγούνι της το παλιό πλαστικό θερμός πάνω στον πάγκο της κουζίνας. Ο Ραμόν ξέπλυνε μια τσίγκινη κούπα και τη γέμισε με χτεσινό καφέ. «Κάποτε θα βρω τη μεγάλη φλέβα» είπε. «Ουράνιο ή ταντάλιο. Θα βγάλω τόσα λεφτά, που δεν θα χρειαστεί να ξαναδουλέψω ποτέ στη ζωή μου».

«Και μετά θα διώξεις εμένα και θα βρεις μια μικρούλα πούτα από το λιμάνι να σου κάνει όλα τα χατίρια. Σας ξέρω καλά εσάς τους άντρες».

Ο Ραμόν τσίμπησε άλλο ένα λουκάνικο από το πιάτο της. Η Έλενα χτύπησε τη ράχη της παλάμης του, αρκετά δυνατά ώστε να τον τσούξει.

«Σήμερα είναι η παρέλαση» του είπε. «Μετά την Ευλογία του Στόλου. Ο Κυβερνήτης θέλει να κάνει επίδειξη στα Ινάι.

Για να νομίσουν ότι χαιρόμαστε που έρχονται νωρίτερα. Θα έχει άρματα, χορούς και δωρεάν ρούμι».

«Τα Ινάι μάς βλέπουν σαν εκπαιδευμένα σκυλάκια του τσίρκου» είπε ο Ραμόν μασώντας μισό λουκάνικο συγχρόνως.

Δυο έντονες ρυτίδες σχηματίστηκαν στις γωνίες των χειλιών της Έλενα και η ματιά της έγινε παγερή.

«Εγώ νομίζω ότι θα είναι πολύ ωραία» είπε, σε τόνο φαρμακερό. Ο Ραμόν σήκωσε τους ώμους του. Αφού τον κοίμιζε στο κρεβάτι της, θα έπρεπε να πληρώνει πού και πού κι ένα τίμημα.

«Πάω να ντυθώ» είπε και κατέβασε μονορούφι τον υπόλοιπο καφέ του. «Έχω μερικά λεφτά. Κερνάω εγώ σήμερα».

Η ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΝΟΜΟΣ

Για να γλιτώσει από τη φτώχεια και τη μιζέρια, ο Ραμόν Εσπέχο επιβιβάζεται σε ένα από τα μεγάλα διαστημόπλοια των παράξενων και αποκρουστικών Ινάι και φεύγει οριστικά από τη Γη. Αλλά η ζωή που βρίσκει στον μακρινό πλανήτη Σάο Πάουλο δεν είναι καλύτερη από εκείνη που εγκατέλειψε. Έπειτα, μια νύχτα, ο θυμός του και το πολύ αλκοόλ παίρνουν το πάνω χέρι. Η βίαιη κατάληξη τον αναγκάζει να δραπετεύσει στις ερημιές του ανεξερεύνητου βορρά. Επιτέλους ολομόναχος –μακριά από τη θορυβώδη, αποπνικτική ανθρώπινη κυψέλη που τη σιχαίνεται σε βαθμό αντικοινωνικής μανίας– ο άτυχος Ραμόν, κατ' επάγγελμα ανιχνευτής κοιτασμάτων, μπορεί τώρα να ψάξει ελεύθερα για τη μεγάλη φλέβα που θα τον κάνει πλούσιο. Αλλά, αντί για φλέβα, ανακαλύπτει τυχαία μια άγνωστη υπερεξελιγμένη φυλή εξωγήινων πλασμάτων: απελπισμένοι φυγάδες, όπως αυτός, που ζουν κρυμμένοι σε έναν δικό τους κόσμο. Κάτοχος ξαφνικά ενός ισχυρού επικίνδυνου μυστικού και εγκλωβισμένος σε ένα απίθανο ανθρωποκυνηγητό στις ερημιές ενός απρόβλεπτου και εχθρικού πλανήτη, ο Ραμόν πρέπει πρώτα να δραπετεύσει... κι έπειτα, με κάποιον τρόπο, να επιζήσει. Και ο πιο θανάσιμος εχθρός είναι ο εαυτός του.

Εξωγήινες διαμάχες, μοναδική ατμόσφαιρα, φιλοσοφικοί προβληματισμοί... Μία κατάδυση στο νόημα της ανθρώπινης φύσης και της ελευθερίας.

Entertainment Weekly

Εικονογράφηση – σχεδιασμός εξωφύλλου:
Γιώργος Δημητρίου

ISBN: 978-618-03-0279-0

9 786180 302790

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΤΗΣ 80279